

Den Bibliska Skissen

av Anthony Buzzard

Så skulle välsignelsen som Abraham fått komma till hedningarna i Jesus Kristus, så att vi genom tron skulle få den utlovade anden (Galaterna 3:14).

Han ska ge Abrahams välsignelse åt dig och dina efterkommande, så att du får inta det land som Gud gav åt Abraham, det land där du nu bor som främling" (1 Moseboken 28:4).

De som gör självsäkra påståenden om "vad Bibeln säger" förbiser ofta de antaganden som de för in i den bibliska texten. Som James Dunn mycket riktigt påpekar; om vi på ett klokt sätt ska läsa Bibeln måste vi på allvar räkna med sådana saker som både författare och mottagare tagit för givet. När dagens läsare är omedvetna om (eller oförstående till) dessa delade antaganden och oro, kommer det att vara omöjligt att höra texten så som författaren avsett att den skulle höras (och antog att den skulle höras). I detta fall (Romarbrevet, även om principen gäller för vilken del som helst i det Nya testamentet), **"är en stor del av detta sammanhang, judarnas självförståelse och judendomen under det första århundradet ... Eftersom större delen av kristendomens historia och forskning beklagligt nog varit oförstående, om inte rent**

ut sagt fientligt inställd till detta, har en riktig uppskattning av Paulus [eller Jesus] i hans samspel med den självförståelsen varit praktiskt taget omöjlig." ¹ Vi bör inte missa detta häpnadsväckande påpekande att "större delen av kristendomens historia och forskning har varit rent ut sagt fientligt" till judiskheten i Bibeln! Ett nytt synsätt verkar vara på sin plats. Och det är just vad den här tidningen försöker erbjuda dig.

Detta misslyckande att anpassa oss till bakgrundstemat i Nya testamentet kommer att redogöra för den fulländade förvirring som råder om vad kristendomen är. Tyvärr är det många som närmar sig Bibeln med en snäv antipati till judiskheten som genomsyrar de kristna dokumenten. Klarhet kommer först när vi inser att icke-judar har "rört till det" när de försökt förstå Jesus och apostlarna, och detta på grund av den icke-hebreiska uppsättning av antaganden som vi utgått ifrån. Bibeln fördömer dessa som "inlärda traditioner", men likväl obibliska!

Låt oss i stället börja med ett stort antagande hämtat från Gamla testamentet: Gud har samarbetat med sitt folk för att åstadkomma en värld som överflödar av rättvisa och fred (Jesaja 2:1-4). Till Abraham utlovas landet (och världen, Rom 4:13) för evigt (1 Mose 13:14-15; 15:7-8; 17:8) – **fast han ännu inte har ärvt det** (Apg. 7:5; Hebr. 11:8-9, 13, 39). Till David (2 Sam 7:13-16) försäkrades löftet om en permanent dynasti med Messias som styrande över Israel och världen (fast detta ännu inte har förverkligats). Ängeln förklarar att Marias son är förutbestämd att inta sin "fader Davids tron och styra över Jakobs hus för evigt" (Luk 1:32). Inget löfte kunde vara mer rakt på sak än denna enkla sammanfattning av Israels nationella förhoppningar, helt och hållet baserat på det arv de hade fått från den hebreiska Skriften, de förenande löftena till Abraham och David (Luk 1:55, 69, 73). De stora löftena om **land och kungadöme** (1 Mose 12:1-5; 13:14-17; 15:18; 17:8; 2 Sam 7:12-16) sammanstrålar i Jesus som Messias, Israels kung (Joh. 1:41, 49; Luk 2:11: "herren Messias"). Uppfyllelsen av båda dessa delar av löftet kommer att inträffa när Jesus återvänder för att upprätta sitt Rike på jorden och tar de ödmjuka för att härska med honom (Matt 5:5; Upp 5:10; 3:21; 2:26; 20:1-6, etc.).

¹ *Commentary on Romans 9-16*, Word Books, 1988, s. xv, betoning tillagd.

Daniel 7

Utöver denna stadiga grundval för Kristendomen, förser Daniel oss - i sin helhet men särskilt i hans sjunde kapitel - med en ovärderlig skiss för Nya testamentets historia. Bilden är inte svår att greppa. Fientliga krafter som kulminerar i en slutlig Antikrist kommer att fortsätta att förfölja och tära på den Allra Högstes heliga (Dan 7:8, 19-21). Men de heliga kommer att rättfärdigas. Tiden kommer då de heliga får ta emot Guds världsomspännande rike och alla nationer och folk kommer att tjäna och lyda de heliga (Dan 7:18, 22, 27). Det är mot denna bakgrund i den gudomliga planen i historien som dramat i det Nya testamentet utspelas. Om vi inte tar hänsyn till Nya testamentets författares messianska förutsättningar, som baseras på det förbund som gjordes med Abraham och David, så riskerar vi att uppfinna en falsk berättelse, till vilken vi lägger till Kristi namn, men som Jesus inte skulle ha erkänt som tron.

Jesus passar in i bilden ganska uppenbart när han framträder som Människosonen, den förutsagda messianska figuren i Daniel 7:13, som är en enskild mänsklig varelse som representerar en kollektiv kropp av heliga, de som är ämnade att besitta herravälde över världen (Dan 7:18, 22, 27). Rotad i löftet i Daniel 7, är hela Nya Testamentet inriktat på de heligas framtida triumf på en förnyad jord ("alla riken **under** himlen", Dan 7:27). Jesus sammanfattar löftet om en härlig framtid när han förkunnar Evangeliet om Guds Rike (Luk 4:43; Matt 4:17; 9:35; se även Apg. 8:12; 19:8; 20:25; 28:23, 31).

Nya testamentet beskriver "den helige" Messias levnadsbana som att han samlar en krets av lärjunge-vänner omkring sig och tillsammans förkunnar de det kommande Riket trots allvarligt motstånd, mestadels från etablerad religion. Men andra makthavare är inte heller vänligt inställda. Befintliga regeringssystem önskar inte lämna företräde åt Messias regering och hans efterföljare. Temat för lidande, med tanke på framtida härlighet, genomsyrar Nya testamentet: "**Vi måste gå igenom många lidanden [vedermödor/prövningar] för att komma in i Guds rike**" (Apg. 14:22). "Härdar vi ut, ska vi också regera med honom" (2 Tim 2:12). Enligt den plan som lades ut i Daniel 7 så måste de heliga förvänta sig förföljelse, till och med döden ("en del är martyrer," Luk 21:16). "Och jag såg hur det hornet [antikrist] förde krig mot de heliga och besegrade dem" (Dan 7:21). Uppenbarelseboken är en passande sammanfattning av den messianska berättelsen som kulminerar i upprättandet av Messias rike på jorden (Upp 2:26-27; 3:21; 5:10, 20:4, etc.).

Lidandet före triumfen vid Kristi återkomst återspeglas av Jesu erfarenhet, samt erfarenheten av den ursprungliga församlingens ledare. De är beredda att bära skymf och skam i händerna på fientliga myndigheter, med den härliga utsikten i åtanke att rättfärdigas **när Messias återvänder för att styra**: "Vet ni inte att de heliga ska döma världen?" är det uppmuntrande ropet från Paulus när han uppmanar trupperna att gå framåt. "Och om världen ska dömas av er..." (1 Kor 6:2). Men "de orättfärdiga ska inte få ärva Guds rike" (1 Kor 6:9). Detta är det fruktansvärda straff som väntar på lärjungen som inte klarar provet. "Framtidens bebodda jord har underlagts de heliga" är det klara budskapet i Hebreerbrevet 2:5. Det är vad evangeliet handlar om (Hebr. 2:2-4). Inte på något sätt bör de heliga gå miste om sin framtid (Hebr. 2:1). De ska nu föra sig på ett sätt som är passande till deras inbjudan till kungadömet, eller som Paulus uttrycker det, "leva ett liv värdigt Gud, som kallar er till sitt Rike och sin härlighet" (1 Tess 2:12).

Alltigenom evangelierna finns det glimtar av den gnistrande, lysande framtid som är säkerställd åt lärjungarna. Jesus säger "Jag säger er sanningen: Vid pånyttfödelsen, när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då ska också ni som har följt mig i mina prövningar sitta på troner för att styra över de [återställda] stammarna i Israel" (Matt 19:28). "Precis som min Fader har överlämnat ett rike till mig, så överlämnar jag ett rike till er. Ni ska äta och dricka vid mitt bord och sitta på troner för att styra de tolv stammarna av Israel" (Luk 22:29-30). Jakob och Johannes, Sebedeus söner, och kusiner till Jesus, erkänner Kungarikets natur som en riktig regering där de hoppas på framträdande platser i Riket (Mark 10:35-40; Matt 20:20-23). Jesus nedslår inte deras tro på Riket, och tillrättavisar dem inte heller för att missförstå något om det framtida styret och det verkliga ansvaret i detta! Han varnar dem bara (igen med Daniel 7 i åtanke) att dessa ämbeten kommer att vinnas på bekostnad av tjänst och en bägare med bittert lidande.

I Uppenbarelseboken når dramat dess klimax. Kraften i Antikrist-Vilddjuret är i full styrka. Ändå har lammet köpt de heliga från alla nationer (inte bara judarna) och har format dem till ett rike av kungliga präster (efter det förbundslöfte som ursprungligen gavs i 2 Moseboken 19:6). "De kommer att regera på jorden" (Upp 5:10). Samma upplivande tema återkommer i Uppenbarelseboken 20:1-6. Inte ens döden i händerna på Antikrist kan hindra de heligas välsignade styre. De blir levande igen i uppståndelsen efter att ha halshuggits och "börjar härska med Kristus i tusen år", medan resten av de döda, alla de som inte var kristna, finns kvar i sina gravar (Upp 20:5) för att invänta den andra uppståndelsen (Upp 20:12).

Temat för kungligheter och kometkarriär och odödlighet vid den första uppståndelsen driver Nya testamentet och redogör för dess oemotståndliga spänning. Sådan glöd har blivit dämpad av det mest beklagliga utbytet till okroppslighet i himlen vid döden som den kristnes utsikter (som att spela harpa på moln!). Om det är allt de kristna kan förvänta sig så finns det inget hopp för jorden, inga utsikter för nationerna någonsin att smida sina svärd till plogbillar (Jesaja 2:1-4) och inget hopp om att regera med Kristus i det nya samhället i Guds kommande rike på jorden.

Det är inte förvånande att Jesus **koncentrerar hela sitt evangelium i temat Guds rike**. Det var hans uppdrag att förkunna Riket (Luk 4:43). Paulus sammanfattar likaså hela sin tjänst som ett "**predikande av Riket**" (Apg. 20:25). Budskapet har inte förändrats. Men icke-judiska filosofier och ideologier har fortsatt att skymma den David-Messianska tron på Jesus och den ursprungliga församlingen. Icke desto mindre går kallelsen fortfarande ut från evangeliet om Riket och uppmanar den som vill, att förbereda sig för privilegiet att styra med Jesus i Riket. "Jag menar att den här tidens lidanden [förutsedda i planritningen som lagts ut i Daniel 7] inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår". En helig i Bibeln är en som utses att regera med Messias - ett fantastiskt öde som anges i Daniel 7 som kulmen på alla Gamla testamentet löften.

Prova att återigen läsa Nya testamentet med detta kungliga motiv och berättelse i åtanke och se hur det kommer till liv. Gud är en enda individ (5 Mose 5:4; Mark 12:29-34; Joh. 17:3). Jesus är Messias, Guds Son (Matt 16:16; Luk 1:35). Evangeliet handlar om Guds rike och Jesus (Apg. 8:12; Luk 4:43; Apg. 19:8; 28:23, 31). Kristna inbjuds att regera med Messias i det kommande Kungariket. De är förutbestämda att ärva landet och världen (Matt 5:5; 1 Tess 2:12; Rom 4:13). Omvända döptes i vatten när de fick denna kunskap om dessa grundläggande byggstenar i Tron (Apg. 8:12). Denna information kommer att bidra till att förhindra att vi tar med oss våra egna inbillade men falska förutfattade meningar till studiet av Skriften.

Originaltitel: *The Biblical Blueprint*.

Översättning: Ingrid J. Klingberg, feb. 2021.

Bibelcitat: SFB15. Bild: Taylor Wilcox – *Unsplash*.